

Is het niet bewezen dat Evolutie waar is?

Dr. A.J. Monty White, 10-1-2008

Bron: <http://www.answersingenesis.org/articles/nab/hasnt-evolution-been-proven>

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling, plaatjes en voetnoten door M.V.

Ieder die Genesis 1-11 heeft gelezen realiseert zich dat de moderne leringen van molecules-tot-mens evolutie helemaal strijdig zijn met wat God zegt. Wat is dan de reactie op evolutie vanuit een bijbels-wetenschappelijk perspectief? Laten we dat eens van nabij bekijken.

Evolutionisten zeggen dikwijls dat *evolutie* gewoon “verandering” betekent. Maar in feite betekent het een bepaalde aard van verandering. Het woord is nu aanvaard te betekenen: de verandering van niet-levende chemicaliën naar eenvoudige levensvormen, en zo naar meer complexe levensvormen en finaal naar mensen — wat ook genoemd kan worden: *from-goo-to-you-via-the-zoo* (van-slijmerij-tot-jij-via-de-zoo). Ons wordt gezegd dat deze verandering over miljoenen jaren heen gebeurde, en het dominante drijfmechanisme dat daarbij verondersteld wordt is natuurlijke selectie gekoppeld aan mutaties.

Bovendien wordt het woord *evolutie* ook toegepast op niet-levende dingen. Haast alles is naar ver-luid geëvolueerd — het zonnestelsel, de sterren, het universum, maar ook sociale en wetsystemen. Alles is zogezegd het product van evolutie. Maar de drie belangrijkste vormen van evolutie zijn:

1. Stellaire evolutie
2. Chemische evolutie
3. Biologische evolutie

Het evolutieverhaal geeft geen plaats aan een bovennatuurlijke Schepper. Evolutionaire processen worden verondersteld puur naturalistisch te zijn. Dit betekent dat zelfs de nood aan een bovennatuurlijke Schepper verdwijnt omdat geargumenteerd wordt dat de natuurlijke wereld van zichzelf nieuwe, betere of complexere schepselen kan creëren. De implicatie hiervan is erg onthullend: evolutie betekent “geen God” en als er geen God is, dan zijn er ook geen regels — geen geboden, geen God-gegeven regels waaraan wij moeten gehoorzamen. Wij kunnen daarom leven zoals het ons bevalt, want volgens de evolutionaire filosofie is er geen God waaraan wij rekenschap verschuldigd zijn. Geen wonder dat de molecules-tot-mens filosofie aantrekkelijk is voor zovelen want zo kunnen zij leven zoals het hen zelf goeddunkt. Dit wordt “relatieve moraliteit” genoemd.

Leert de Bijbel evolutie?

Het simpele antwoord op deze vraag is “Nee”. In Genesis 1 lezen we het scheppingsverslag (geen evolutie) van het universum, de zon, maan en sterren, planeet aarde met zijn verschillende planten- en diersoorten, inbegrepen het hoogtepunt van Gods schepping: de mens. Nergens in dit verslag lezen we iets over molecules-tot-mens evolutie. Bovendien was er geen tijd voor evolutie, want God schiep alles op bovennatuurlijke wijze in zes letterlijke dagen (Exodus 20:11, 31:17).

Sommigen zeggen dat Genesis 1 een vereenvoudigd verslag is van evolutie. Maar zo’n hypothese blijft niet overeind bij kritisch onderzoek. Een snelle blik op de volgorde van gebeurtenissen in Genesis 1 en in evolutie toont dit aan - zie de tabel hieronder [1]. De volgorde van gebeurtenissen is erg verschillend, en de Genesisvolgorde laat geen overeenkomst met de evolutievolgorde zien.

Evolutie	Genesis
Zon vóór aarde	Aarde vóór zon
Droog land vóór zee	Zee vóór droog land
Atmosfeer vóór zee	Zee vóór atmosfeer
Zon vóór licht op aarde	Licht op aarde vóór zon
Sterren vóór aarde	Aarde vóór sterren

Aarde tegelijk met planeten	Aarde vóór andere planeten
Zeeschepselen vóór planten op het land	Planten op het land vóór zeeschepselen
Aardwormen vóór zeesterren	Zeesterren vóór aardwormen
Landdieren vóór bomen	Bomen vóór landdieren
Dood vóór de mens	Mens vóór dood
Dorens en distels vóór mens	Mens vóór dorens en distels
TB pathogenen & kanker vóór mens (dino's hadden TB en kanker)	Mens vóór TB pathogenen en kanker
Reptielen vóór vogels	Vogels vóór reptielen
Landzoogdieren vóór walvissen	Walvissen vóór landzoogdieren
Landzoogdieren vóór vleermuizen	Vleermuizen vóór landzoogdieren
Dinosaurussen vóór vogels	Vogels vóór dinosaurussen
Insecten vóór bloeiende planten	Bloeiende planten vóór insecten
Zon vóór planten	Planten vóór zon
Dinosaurussen vóór dolfijnen	Dolfijnen vóór dinosaurussen
Landreptielen vóór pterosaurussen	Pterosaurussen vóór landreptielen

Niettemin zeggen sommigen dat er een groot verschil is tussen “maken” en “scheppen” (de Hebreeuwse woorden zijn resp. *asah* en *bara*). Zij zeggen dat God sommige dingen *schiep* — bijvoorbeeld de hemel en de aarde (Genesis 1:1) en de zeedieren en vliegende schepselen (Genesis 1:21). Maar dat God andere dingen *maakte*, misschien door evolutie vanuit vooraf bestaande materialen — bijvoorbeeld de zon, maan en sterren (Genesis 1:16), en de dieren en het vee (Genesis 1:25). Alhoewel deze twee woorden enigszins verschillende nuances in betekenis hebben, worden ze dikwijls door elkaar gebruikt, zoals duidelijk gezien wordt wanneer *asah* (maken) en *bara* (scheppen) toegepast worden met betrekking tot dezelfde actie (de schepping van de mens, Genesis 1:26-27). Niets in Genesis 1 leidt tot de conclusie dat God evolutionaire processen gebruikte om Zijn schepping te genereren.

Er is nóg een probleem met het geloof dat het scheppingsverslag in Genesis als een evolutionair proces zou moeten geïnterpreteerd worden. Een van de dingen die evolutie voortdrijft is de *dood*. Maar de Bijbel leert erg helder dat de dood in de volmaakte wereld werd binnengebracht als een gevolg van Adams zonde. Tot aan deze gebeurtenis bestond er geen menselijke noch dierlijke dood — zowel mensen als dieren waren oorspronkelijk vegetarisch (Genesis 1:29-30 toont aan dat planten geen levende schepselen zijn zoals wèl land- en zeedieren, vogels en mensen). De originele wereld die God *schiep* was vrij van de dood, en zo kon er geen evolutie gebeuren voordat de mens werd gecreëerd.

Stellare evolutie: de “big bang”

De “big bang” of “oerknal” is de meest prominente naturalistische visie op de oorsprong van het universum, op dezelfde manier als dat neodarwinistische evolutie de naturalistische visie is op levende systemen. Het verschil tussen wat de Bijbel leert over de oorsprong van het universum en wat evolutionisten leren, kan opgesomd worden als volgt: de Bijbel leert “In het begin *schiep* God” en de evolutionisten leren in wezen “In het begin werd niets iets dat explodeerde”.

Volgens de “big bang” plofte ons universum plots tot bestaan en expandeerde snel en bracht talloze miljarden sterrenstelsels teweeg met hun ontelbare miljarden sterren.

Ter ondersteuning van het idee dat “niets” het universum kan teweegbrengen, argumenteren kosmologen dat kwantummechanica voorspelt dat een vacuüm, onder bepaalde omstandigheden, materie kan doen ontstaan. Maar het probleem met deze gedachtenlijn is dat een vacuüm niet *niets* is; het is *iets* — een vacuüm kan men doen verschijnen en verdwijnen, zoals in het geval van het Torricellibuis-vacuüm, dat gevonden kan worden aan het verzegelde eind van een kwikbarometer. De logica voorspelt dat als je *niets* hebt er ook *niets* zal gebeuren. Het staat haaks op alle gekende logische en wetenschappelijke wetten te geloven dat het universum het product is van *niets*. Dit concept is

gelijk aan de hoop dat een lege bankrekening plotseling aanleiding zal geven tot miljarden euro's tegoed, zomaar op zichzelf.

Maar, als we accepteren dat het universum en alles erin tot bestaan kwam vanuit *niets* (en ook van *nergens*) dan moeten we deze stelling volgen tot zijn logische conclusie. Dit betekent dat niet enkel alle fysische materie van het universum het product is van *niets*, maar ook andere dingen. Bijvoorbeeld: wij worden ertoe geforceerd dat *niets* (dat geen geest, moraal of geweten heeft) ook de creatie genereerde van rede, logica, begrip, en complexe ethische codes, en wettelijke systemen, en een zin voor goed en kwaad, en kunst, drama, komedie, literatuur, dans, en geloofssystemen die God insluiten. Dit zijn maar enkele van de filosofische implicaties van de “big bang” hypothese.

Chemische evolutie: de oorsprong van leven

Algemeen wordt geloofd (omdat het geleerd wordt in onze scholen en universiteiten) dat laboratorium experimenten overtuigend aangetoond hebben dat levende organismen evolueerden vanuit levenloze chemicaliën. Veel mensen geloven dat leven werd gecreëerd in het laboratorium van wetenschappers die chemische evolutie bestuderen.

Het fameuze experiment van Stanley Miller in 1953 wordt dikwijls geciteerd als bewijs hiervan. Maar het resultaat van zulke experimenten tonen niets van die aard. Deze experimenten, ontworpen als ze zijn door intelligente mensen, tonen dat onder bepaalde voorwaarden, bepaalde organische componenten kunnen gevormd worden vanuit niet-organische componenten.

Wat deze *intelligente* wetenschappers in feite zeggen is: “Als ik leven gewoon synthetisch kan bereiden in het laboratorium, dan heb ik bewezen dat er geen *intelligentie* nodig was om leven te vormen in het begin”. Maar hun experimenten bewijzen gewoon het tegenovergestelde: dat er een *intelligentie* vereist is om leven te creëren.

Als we zorgvuldig naar Millers experiment kijken dan zullen we merken dat wat hij deed helemaal faalt om evolutie van leven aan te tonen. Hij nam een mengeling van gassen (ammonia, waterstof, methaan, en waterdamp) en liet er een elektrische stroom doorgaan. Hij deed dit om het effect te weeg te brengen van bliksem doorheen een mengsel van gassen waarmee hij dacht dat de aardse atmosfeer van miljoenen jaren geleden samengesteld was. Als resultaat produceerde hij een mengeling van aminozuren. Omdat aminozuren de bouwstenen vormen van proteïnen, en proteïnen als de bouwstenen worden aanzien van levende systemen, werd Millers experiment begroet als bewijs dat leven evolueerde door toeval op de aarde van miljoenen jaren geleden.

Er zijn een aantal bezwaren tegen zulke conclusie:

1. Er is geen bewijs dat de aarde ooit een atmosfeer had die samengesteld was met de gassen die Miller samenstelde voor zijn experiment.
2. Het volgende probleem is dat Miller in zijn experiment zo zorgvuldig was om er geen zuurstof aan toe te voegen. Indien zuurstof aanwezig was geweest, konden de aminozuren zich niet gevormd hebben. Maar, indien zuurstof op de aarde afwezig was, dan zou er geen ozonlaag zijn, en als er geen ozonlaag was zou de ultra-violetstraling de atmosfeer penetreren en de aminozuren zouden verwoest worden van zodra ze gevormd werden. Het dilemma waar de evolutionisten daarom tegenaan kijken is deze: aminozuren zouden zich niet vormen in een atmosfeer *met* zuurstof, en aminozuren zouden verwoest worden in een atmosfeer *zonder* zuurstof.
3. Het volgende probleem betreft de zogenaamde “handedness”¹ (lett. *handigheid*) van de aminozuren. Wegens de manier waarop koolstofatomen zich verbinden met andere atomen bestaan aminozuren in twee vormen: de “rechtshandige” en de “linkshandige”. Net zoals uw rechterhand en linkerhand identiek zijn in alles behalve hun “handedness”, zijn de twee vormen van aminozuren identiek behalve in hun “handedness”. In alle levende systemen worden enkel de “linkshandige” exemplaren gevonden. Maar Millers experiment produceerde een mengeling van “rechtshandige” en “linkshandige” aminozuren in identieke verhoudingen. aangezien enkel de

¹ Handedness: het verschil in gedaante (elkaars spiegelbeeld) en de eigenschappen (linkshandig, rechtshandig, enz.) van linker- en rechterhand. Ons woord “handigheid” is niet helemaal toereikend om als vertaling te dienen.

linkshandige exemplaren gebruikt worden in levende systemen, is deze mengeling nutteloos voor de evolutie van levende systemen.

4. Een ander belangrijk probleem voor de chemische evolutionist is de oorsprong van de informatie die gevonden wordt in levende systemen. Er bestaan verscheidene beweringen over de hoeveelheid informatie die gevonden wordt in het menselijk genoom², maar het kan conservatief geraamd worden als het equivalent van enkele duizenden boeken, elk verscheidene honderden pagina's dik. Waar kwam deze informatie vandaan? Toeval genereert geenszins informatie. Deze waarneming bracht wijlen Professor Sir Fred Hoyle en zijn collega Professor Chandra Wickramasinghe van de Cardiff University tot de conclusie dat de evolutionist ons vraagt te geloven dat een tornado die door een sloperij raast in staat is om een jumbojet te assembleren.

De problemen hierboven gesteld tonen aan dat, verre van het creëren van leven in het laboratorium, de chemische evolutionisten niet hebben aangetoond dat levende systemen door toeval ontstonden vanuit levenloze chemicaliën. Bovendien, toont de reusachtige aanwezigheid van informatie in de nucleus van een levende cel aan dat levende systemen niet konden evolueren vanuit levenloze chemicaliën. De enige verklaring voor het bestaan van levende systemen is dat ze moeten geschapen zijn.

De evolutionist vraagt ons te geloven dat een tornado op een sloperij in staat is om een jumbojet te assembleren

Biologische evolutie: gemeenschappelijke afkomst?

Vergelijkende anatomie is de naam die gegeven wordt aan wetenschap die gaat over de structuur van dieren. Het vergelijken van de anatomie van één soort dier met een ander wordt verondersteld te bewijzen dat ze van een gemeenschappelijke voorvader afstammen. Dit wordt dikwijls naar voren geschoven als een sterk bewijs voor evolutie. Maar, de wetenschap van vergelijkende anatomie kan net zo gemakkelijk gebruikt worden als bewijs van schepping, zoals we zullen zien.

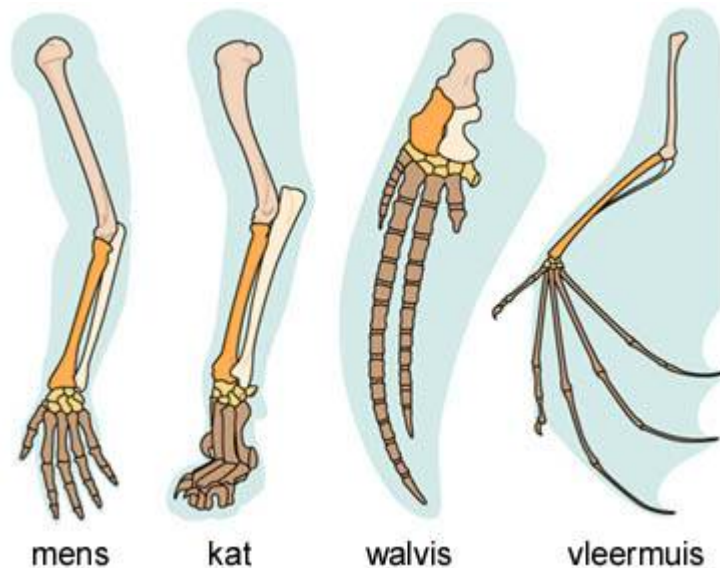
De beenderen van een paard verschillen van onze beenderen, maar er is zo'n gelijkenis dat als we vertrouwd zijn met het menselijk skelet, we gemakkelijk de beenderen van een paard zouden kunnen identificeren en de naam ervan opgeven. We zouden hetzelfde kunnen doen als we het skelet zouden bestuderen van een salamander, krokodil, vogel, of een vleermuis. Maar niet enkel de beenderen zijn gelijkend, maar ook andere anatomische constructies, zoals spieren, hart, lever, nieren, ogen, longen, het spijsverteringsstelsel, enz. Dit wordt door de evolutionist geïnterpreteerd als bewijs dat deze verschillende dieren allemaal afstammen van een gemeenschappelijke voorvader.

Een van de klassieke voorbeelden die dikwijls gebruikt worden in leerboeken biologie om vergelijkende anatomie te illustreren, zijn de voorpoten van amfibieën, reptielen, vogels, vleermuizen en viervoetigen. In onderstaande illustratie kan gezien worden dat alle voorpoten van die zes verschillende types van schepselen, één opperarmbeen (*humerus*) hebben en twee onderarmbeenderen (*radius & ulna*), alhoewel er in het geval van de vleermuis slechts één been is, de *radio-ulna*.

Evolutionisten leren dat deze structuren homoloog zijn wanneer ze gelijk zijn in structuur én oorsprong, maar niet noodzakelijk in functie. Merk op hoe subtiel hier de notie van *oorsprong* in de definitie werd gevoerd. De vleugel van de vleermuis wordt beschouwd homoloog te zijn met de voorpoot van de salamander omdat ze gelijk zijn in structuur en omdat men gelooft dat ze beide dezelfde oorsprong hebben. Maar de vleermuisvleugel wordt niet als homoloog beschouwd met de vleugel van een insect omdat, niettegenstaande hij dezelfde functie heeft, hij niet beschouwd wordt

² Het genoom van een organisme omvat één complete set van chromosomen. In een somatische cel van een diploïd organisme komen twee sets chromosomen voor. Het genoom beschrijft aldus de combinatie van alle erfelijke factoren, het legt het genotype voor alle eigenschappen vast. De wetenschap die het genoom bestudeert, noemen we genomics(omics). Bij eukaryotische cellen bestaat het genoom uit (+/-30.000) genen op de lineaire chromosomen. (Wiki).

dezelfde oorsprong te hebben. Echter, het feit dat de twee structuren gelijkend zijn betekent niet noodzakelijk dat ze betrokken werden van een gemeenschappelijke voorvader.

De aanwezigheid van homologe structuren kan eigenlijk geïnterpreteerd worden als bewijs voor een gemeenschappelijke ontwerper. Maar de voorpoten van gewervelde dieren worden niet op gelijke wijze gevormd. Zo vormen bij kikkers de falangen (vingerkootjes) zich als knoppen die naar de buitenzijde groeien en bij mensen worden ze gevormd vanuit een richel die groeven ontwikkelt naar de binnenkant. Het feit dat de beenderen gecorreleerd (in onderling verband gebracht) kunnen worden betekent niet dat ze een bewijs vormen voor één enkel oertype. [2]

We moeten ons realiseren dat de hele redeneerlijn van evolutionisten gebaseerd is op één enkele aanname: dat de graad van gelijkenis tussen organismen de graad aangeeft van de veronderstelde relatie van de genoemde organismen. Met andere woorden, men argumenteert dat indien dieren op elkaar lijken, ze dan nauw verwant moeten zijn (vanuit evolutionair standpunt), en als ze niet erg gelijkend zijn, ze dan verderaf verwant zijn. Maar dit is louter een veronderstelling.

In feite is er een logischer reden waarom dingen er hetzelfde uitzien: schepping door een intelligente ontwerper die een gemeenschappelijke “blauwdruk” gebruikt. Daardoor komt het dat Toyota’s en Fords zoveel op elkaar lijken. Ze zijn gebouwd volgens een algemeen plan; je hoeft er enkel naar te kijken om je dat te realiseren. Maar het probleem met de levende wereld is dat in veel gevallen elke verklaring (d.w.z. evolutie of schepping) logisch schijnt te zijn en het is dikwijls onmogelijk voor ons te zeggen wat de redelijkste verklaring is. Daarom is het zo belangrijk voor ons te begrijpen welke wereldbeschouwing we hanteren om het bewijsmateriaal te interpreteren.

Er is echter één ontdekking die de evolutionaire visie van een gemeenschappelijke afstamming als onlogisch en onvolkomen doet lijken. Deze ontdekking is dat structuren die homoloog lijken te zijn zich dikwijls ontwikkelen onder het bestuur van genen die *niet* homoloog zijn. Indien de structuren evolueerden vanuit dezelfde bron dan zou je verwachten dat dezelfde genen de structuren bouwen. Het feit dat deze structuren gelijkend zijn (of homoloog) is ogenschijnlijk, maar de reden is niet darwiniaanse evolutie. Het is logischer en redelijker te geloven in een gemeenschappelijke Schepper dan in een gemeenschappelijke voorvader.

Veel evolutionisten geven al toe dat ze gefaald hebben bewijs te vinden van de evolutie van grote structuren zoals beenderen en spieren, en dus argumenteren ze maar dat ze homologie gevonden hebben in de complexe organische structuren die in levende systemen gevonden worden. Eén van deze is hemoglobine, het proteïne dat zuurstof transporteert in rode bloedlichaampjes. Alhoewel dit gevonden wordt in haast alle gewervelden wordt het ook gevonden in sommige ongewervelden (wormen, zeesterren, mosselen en insecten) en in sommige bacteriën. Maar er is geen bewijs van evolutie van deze stof — in alle gevallen is hetzelfde soort van molecule compleet en volledig functioneel. Indien evolutie was opgetreden, zou het mogelijk zijn in kaart te brengen hoe hemoglobine evolueerde, maar dit kan niet gedaan worden. Voor de creationist echter komt hemoglobine voor op complete en functionele wijze waar ook de Schepper het nodig vindt dat het past in Zijn plan.

Missing links

Ons woord *fossiel* komt van het Latijnse *fossilis*, wat betekent: “iets dat opgegraven werd”. De hedendaagse betekenis van het woord fossiel is een overblijfsel of spoor van verleden leven dat bewaard is in de stenen. Dit kan een bewaard hard deel van een plant of dier zijn, zoals een stengel of een blad of een schelp of een been of een tand; het kan ook een zacht gedeelte zijn zoals huid of zelfs excrement (coproliten genoemd), of het kan een spoor zijn dat gemaakt werd door een schepsel toen het nog leefde, zoals een voetafdruk. Alle fossielen die gevonden werden in alle sedimentaire steenlagen worden samen aanzien als het fossielenverslag.

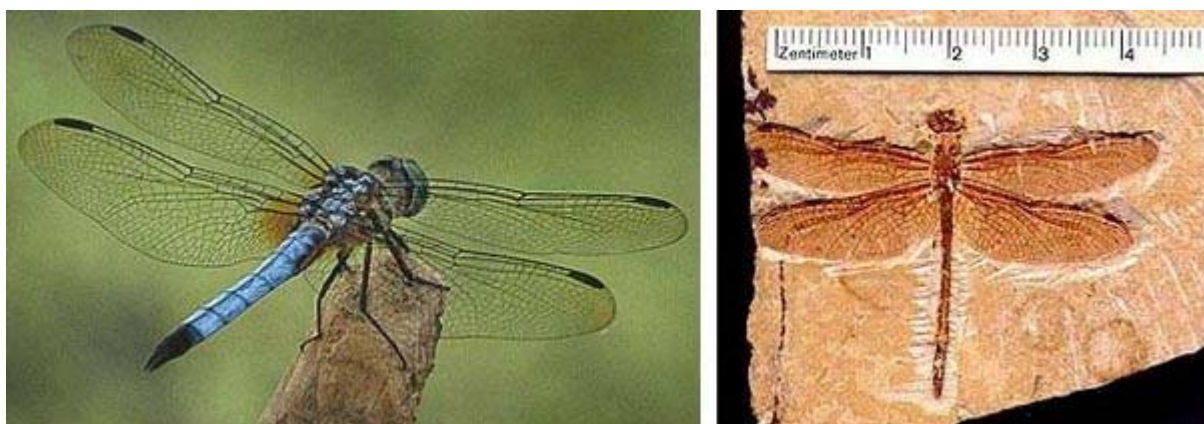
Charles Darwin verkondigde graduele evolutie van levensvormen, over een lange tijdsperiode. Als dit zou gebeurd zijn; zou je verwachten iets te vinden in het fossielenverslag van deze graduele evolutie van de ene levensvorm in een andere. Maar dit evolutionaire verslag van één soort van levensvorm die verandert in een andere soort wordt *niet* geregistreerd in de fossielen. Er bestaan veel gevallen waar variaties binnen de soort worden gevonden (bijvoorbeeld verschillende variëteiten van olifant of dinosaurus) maar er zijn geen voorbeelden van tussenvormen. Zowel evolutionist als creationist stemmen ermee in dat de verwachte transitionele tussenvormen van trage graduele verandering van de ene soort in de andere soort niet als fossiel wordt gevonden in de sedimentaire gesteenten. Met andere woorden: de overgangsvormen ontbreken — vandaar de term “missing links”.

Charles Darwin zelf realiseerde zich dat zijn theorie niet ondersteund werd door het fossielenverslag, want hij schreef in zijn *Origin of Species*:

Het aantal tussenvormen die vroeger op aarde hebben bestaan moet werkelijk enorm zijn. Waarom dan is niet elke geologische formatie en elk stratum [geologische laag] vol van zulke tussenvormen? De geologie onthult beslist geen enkele fijne, geleidelijke organische ketting: en dit, misschien, is het meest duidelijke en gewichtige bezwaar dat kan opgeworpen worden tegen mijn theorie.[3]

Toen Charles Darwin deze woorden neerschreef, weet hij deze afwezigheid van overgangsvormen aan wat hij noemde de “de extreme onvolkomenheid” van het fossielenverslag. Maar sinds die tijd zijn letterlijk miljoenen fossielen gevonden, maar nog steeds geen overgangsvormen. Het fossielenverslag toont geen onafgebroken ontwikkeling van de ene soort in de andere, maar toont verschillende soorten schepselen die volledig functioneel zijn zonder voorvaders of afstammelingen die andere soorten schepselen zijn.

Men kan niet genoeg benadrukken dat er veel plaatsen zijn in het fossielenverslag waar verwacht werd dat overvloedig veel tussenvormen zouden gevonden worden — maar ze zijn er niet. Alle evolutionisten ooit wijzen naar een handvol hoog betwistbare overgangsvormen (b.v. paarden) terwijl zij ons duizenden ontegensprekelijke voorbeelden zouden moeten kunnen laten zien. Dit is erg merkwaardig wanneer we kijken naar het fossielenverslag van sommige van de merkwaardiger dieren zoals de *cetacea* (walvissen, dolfinen, en bruinvissen), the *sirenia* (lamantijnen en zeeoeien), the *pinnipedia* (zeeleeuwen, zehonden, en walrussen), kangoeroes, vleermuizen, libellen, en spinnen. Hun veronderstelde evolutionaire oorsprongen en afstammelingen worden vertegenwoordigd door speculaties in plaats van feitelijke bewijzen.

Libellefossil, onder-krijt, Brazilië: Geen evolutie te bespeuren! (Foto: St. Museum für Naturk. Stuttgart)

Ook zogenaamde tussenvormen in veronderstelde menselijke evolutie schiet tekort. In feite vallen de meeste “missing links” in drie categorieën: uitgestorven aap, levende aap of mens. Volgende tabel geeft een aantal wetenschappelijke namen en hun classificaties:

Naam	Wat is het?*
Australopithecus afarensis, zoals “Lucy”	Uitgestorven aap
Australopithecus africanus	Uitgestorven aap
Australopithecus boisei	Uitgestorven aap
Australopithecus robustus	Uitgestorven aap
Pan troglodytes en Pan paniscus (chimpansee)	Levende aap
Gorilla gorilla en Gorilla beringei (gorilla)	Levende aap
Pongo pygmaeus en Pongo abelii (orang oetan)	Levende aap
Ramapithecus	Uitgestorven aap (uitgestorven orang oetan)
Homo habilis	Junk categorie, mengeling van mens en aap fossielen
Homo floresiensis	Mens (dwerg, pygmee)
Homo ergaster	Mens
Homo erectus, zoals “Peking mens” en “Java mens”	Mens**
Homo neanderthalensis (Neanderthaler)	Mens
Homo heidelbergensis	Mens
Homo sapiens (modern & archaisch)	Mens

* Een accurate classificatie van deze soorten fossielen hangt af van een accuraat startpunt. Sommige fossielen werden foutief geïdentificeerd. Deze die gelabeld zijn als mensen (*Homo heidelbergensis*, *Homo erectus*, etc.), tonen inderdaad variatie, maar ze zijn nog steeds menselijk. Dit is ook waar voor de verschillende apensoorten. Variatie, niet evolutie is wat we zouden kunnen verwachten vanuit de duidelijke leringen van de Bijbel.

** Voor het grootste deel zijn deze twee classificaties anatomisch menselijk. Maar een aantal vondsten die niet menselijk maar veeleer aapachtig zijn werden inbegrepen als deel uitmakend van de *Homo erectus* categorie, te wijten aan evolutionair geloof. Deze aapachtige vondsten zouden opnieuw moeten geïdentificeerd worden. [4]

Het is duidelijk dat de evolutionisten “geloof” hebben in het oorspronkelijke bestaan van de ontbrekende overgangsvormen.

Evolutie van nieuwe soorten?

Charles Darwin bezocht de Galapagoseilanden en bracht stalen mee van de verschillende vinken die leefden op de verschillende eilanden. Hij observeerde dat ze verschillend gevormde snavels hadden, die leken te passen bij het type voedsel dat ze aten. Vanuit deze observatie concludeerde Darwin dat een paar of een troep vinken ooit in het verleden naar deze eilanden waren gevlogen en dat de verschillende snavels van de vinken geëvolueerd waren via natuurlijke selectie, afhankelijk van op welk eiland ze leefden en consequent daarmee afhankelijk van wat ze daar aten. Vanuit deze types van simpele waarnemingen en conclusies ontwikkelde Darwin niet enkel het idee van evolutie van de soorten maar ook het idee van chemicaliën-tot-chemicus evolutie!

Maar laat ons exact nagaan wat Darwin in feite waarnam: vinken die op verschillende eilanden leefden en die zich voedden met verschillende types voedsel en die verschillende snavels hadden. Wat stelde hij? Dat deze vinken afstamden van een paar of een troep vinken. Met andere woorden: hij stelde dat vinken vinken verwekten — zij plantten zich dus voort naar hun eigen soort. Dat is precies wat de Bijbel leert in Genesis 1.

Men kan niet genoeg benadrukken dat niemand ooit heeft gezien dat één soort plant of dier verandert in een andere soort. Darwin heeft dit niet waargenomen, alhoewel hij aangaf dat dit wél gebeurt. Er zijn letterlijk duizenden planten en dierlijke soorten op aarde vandaag, en deze bevestigen wat de Bijbel aangeeft in Genesis 1: dat planten en dieren zich voortplanten naar hun eigen soort.

Wij observeren dat planten en dieren zich voortplanten naar hun eigen soort, en dat is wat Darwin observeerde bij de vinken op de Galapagoseilanden. Bijvoorbeeld: wij zien verschillende variëteiten van *Brassica* — boerenkool, witte kool, rode kool, bloemkool en alle variëteiten van de wilde gemene mosterd *Brassica oleracea*. Een ander goed voorbeeld van een soort in honderden verschillende variëteiten is de hond: spaniëls, terriërs, bulldogs, grote Denen, Duitse herders, Ierse wolfhonden.

den, windhonden, die allemaal in staat zijn zich onderling voort te planten, samen met wolven, jakhalzen, dingo's en coyotes (prairiewolven). Ze zijn allemaal afstammelingen van de twee vertegenwoordigers van de hondensoort die uit Noach's Ark kwamen.

Conclusie

We hebben gezien dat de Bijbel geen evolutie leert. Er is geen demonstreerbaar bewijs voor de "big bang", en chemische evolutie heeft miserabel gefaald niettegenstaande de pogingen van evolutionisten om levende systemen te creëren in het laboratorium. Overeenkomsten in de structuren van levende systemen kunnen beter geïnterpreteerd worden als bewijs voor een gemeenschappelijk design dan voor een gemeenschappelijk voorvaderschap. Niettegenstaande er miljarden fossielen werden gevonden, zijn er geen onbetwistbare fossielen die een schakel aantonen tussen een van de belangrijkste levensvormen.

Natuurlijke selectie (gedaan in het wild) en artificiële selectie (zoals gedaan door fokkers) produceren enorme variëteiten *binnenin* de verschillende soorten van planten en dieren. Het is echter een onmogelijke taak gebleken het ene soort creatuur te veranderen in een andere soort, van plant of dier. De zogenaamde "soortenbarrière" is nooit doorbroken. Zo'n evolutie is nooit waargenomen. Daar is op gewezen door niemand minder dan de evolutionaire professor Richard Dawkins, die in een interview overtuigd zei dat evolutie is waargenomen maar er onmiddellijk aan toevoegde: "Het is enkel zo dat het niet waargenomen werd terwijl het gebeurde".[5]

Eindnoten

1. T. Mortenson, Evolution vs. creation: the order of events matters!
www.answersingenesis.org/docs2006/0404order.asp
2. G. Johnson and P. Raven, *Biology*, Holt, Rinehart, and Winston, Austin, Texas, 2006, 286.
3. C. Darwin, *The Origin of Species*, Penguin Books, London, 1968, 291.
4. For more on supposed human evolution, see chapter 4, "[Did humans really evolve from ape-like creatures?](#)" in K. Ham et al., *War of the Worldviews*, Master Books, Green Forest, Arkansas, 2006.
5. www.pbs.org/now/transcript/transcript349_full.html#dawkins.

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm

Rubriek "Schepping vs. Evolutie": <http://www.verhoevenmarc.be/schepping.htm>